

KOESTER DE NAMEN

Wij geloven dat God onze namen geschreven heeft in de palm van Zijn hand. Hij koestert onze namen. Ook in de Avondwake koesteren we de naam van onze overleden parochiaan. Zijn of haar naam staat geschreven op een kruisje dat op het altaar staat als herinnering voor wat deze mens voor ons betekend heeft. Tijdens de viering wordt een waardig 'tot ziens' uitgesproken. Bij elke dood staan we met lege handen en weten niet goed hoe ons verdriet te uiten. De Avondwake is een ritueel dat heel voorzichtig probeert vorm te geven aan het laatste afscheid aan de vooravond van de uitvaartplechtigheid. Nog eenmaal staat de mens die wij zo goed gekend hebben in het middelpunt. Een laatste maal staan we stil bij zijn/haar persoonlijk leven en hoe dit leven ons beïnvloed heeft. We koesteren zijn of haar naam en bidden dat deze naam blijvend geschreven staat in de palm van Gods hand en in onze dankbare herinneringen aan hem of haar. Sterfelijkheid en eeuwigheid ontmoeten elkaar hier. In de Avondwake komen we samen om te bidden, te smeken en te gedenken wat de dichter Sytze de Vries in een lied heeft verwoord:

Koester de namen die wij hier gedenken:
dat zij geborgen zijn in Uw genade,
dat zij gekend zijn bij U en bij ons.
Houd ons omsloten, thuis in uw zegen.

Aan het einde van de viering wordt het gedachteniskruisje als blijvende herinnering aan een geliefd persoon opgehangen aan het Verrijzeniskruis achter in onze kerk.

Werkgroep Avondwake (SV)

(Foto: Avondwake-kruisje)

Uit: Parochieblad St.Andreasparochie nr. 21, 23 juni 2012